

Mikkel Wendelboe

Skæbnekløver

Galakseæderen

KRABAT

Bøgerne i serien

Skæbnekløver 1 - Stjernerdrømme

Skæbnekløver 2 - Kra'koums Hjerte

Skæbnekløver 3 - Galakseæderen

MIKKEL WENDELBOE
SKÆBNEKLØVER 3
GALAKSEÆDEREN

Hej alle sammen

Der er sket så meget, siden jeg forlod Lyra og tog ud på eventyr med Skæbnekløver, at jeg dårligt ved, hvor jeg skal begynde. Dengang virkede det som en vidunderlig drøm. Hvem ville ikke gerne ud at se på galaksen, på det mest sagnomspundne fartøj der findes? Wuhu, en sikker vinder! Tja, jeg er ikke så sikker længere ... Universet er stort, og godt og ondt er svært at kende fra hinanden herude mellem stjernerne. Rummet emmer af skønhed, men der er også farer og død. Blod og vold. Og så er der Stacy. Stacy Bloodrain. Skæbnekløvers mægtige kaptajn. Jeg troede, jeg kendte hende, men det er gået op for mig, at jeg faktisk ikke ved, hvad der gemmer sig i hendes indre. Der er noget mørkt derinde, sammen med alt det sorgløse. Det er jeg efterhånden sikker på. Jeg har set hende dræbe over at blive kaldt et monster.

Det skræmmer mig. Det eneste, hun lader til for alvor at have blikket på, er Krakoums Hjerter. En ædelsten fra en ældgammel skattejagt.

Jeg havde mit første opgør med Stacy på en krigshæret planet. Man skulle ellers tro, der var konflikt nok ... Vi sagde en masse dumme ting til hinanden – det endte med at koste styrmanden og kokken livet. Jeg kan stadig se dem for mig. Føderationen fangede os. Marcus, Tifa og jeg. Jeg ved ikke, hvor de andre er. Jeg ved ikke, hvor Stacy er, eller om hun har opgivet mig. Jeg er alene i mørket uden at vide, hvor jeg ender.

Jeg ved ikke, om jeg skriver det her til jer, der læser med, eller blot til mig selv for at holde fast i alt det, der er sket. For ikke at skulle være alene med mine egne hulk og min egen fortvivlelse i mørket. Jeg ved ikke, hvad der venter, eller om jeg kan stole på Stacy, men jeg prøver at finde ud af det. Selvom det er svært.

Jeg frygter for mit liv.

Emilia

KAPITEL 1

VORES SKYLD

”Galaksers bane, tusinders død.

Fylder den himlen over dit hoved,

og dækker den din horisont.

Så løb. Flygt. Red dig selv.

Tryk dig flad i dit skjul og bed til, at den aldrig finder dig.

Galakseæderen kommer!”

Emilia satte sig op med et sæt og brugte et øjeblik på at vikle sig ud af en dyne. Ganske langsomt vænnede hendes øjne sig til lyset. Hun lå i en duftende, hvid seng iklædt en blød pyjamas med sikkerhedsstyrkens logo på brystet. Hun følte sig frisk og veludhvilet, og hendes krop var blevet helet for alle skader. Hvis hun ikke vidste bedre, så ville hun tro, at hun havde drømt det hele. Men smerten i brystet over at miste styrmanden og kokken var virkelig. Den føltes knusende og altopslugende, men hun vidste efterhånden, hvad Føderationen var i stand til. Turde hun overhovedet stole på sine egne følelser?

Rummet, hun befandt sig i, var indrettet med pæne, informative billeder på væggene, blomster på et lille bord og hyggelige møbler i rene snit og lyse farver. Ligesom hun kendte det fra Lyra.

”Du er vågen,” konstaterede en stemme fra fodenden af sengen, og Marcus rettede sig op. Han havde en tvær mine, men bare lyden af hans stemme fik det til at gibbe i hende. Han var i bar overkrop og i et par af Føderationens bukser. HAN LEVEDE! Med et sving slog hun dynen til side, og før, hun vidste af det, havde hun lukket armene om hans enorme brystkasse. Hun kunne ikke nå rundt, men det gjorde ingenting, og igen mærkede hun tårerne komme trimlende.

”De døde for vores skyld, Marcus,” hulkede hun og fornemmede, at han var gået i baglås.

”Øh ...” var alt hun fik igen, inden hun alligevel mærkede en gigantisk arm omkring sig.

Lige så sikker han var, når han sloges, lige så usikker på sig selv var han nu. Hun kunne mærke hans massive biceps dirre af frygt for at gøre noget upassende, men det føltes rart og uskyldigt midt i al den sorg, der tyngede.

”De døde for vores skyld,” gentog hun.

”Jeg ved det,” brummede han alvorligt og gav hende et klem. ”Det skal nok gå.” Ordene kom akavet og gav indtrykket af, at det var første gang i hans liv, at han forsøgte at trøste nogen, men det virkede.

Emilia trykkede sig ind til ham, som ville hun aldrig give slip igen. Han duftede friskt og hjemligt, og hans enorme arm omkring hende gav hende al den tryghed, hun havde brug for lige nu. Hun kunne ane smerten i hans ansigt, men det var tydeligt, at han havde langt større erfaring med at miste.

”Jeg bliver ved at se det for mig,” hviskede hun med lukkede øjne.

”Det tager tid at få ud. De døde med ære, og det kan man varme sig på, selvom det kan være svært.” Han nikkede, og hun hulkede som svar. ”Styrmanden behandlede mig som et levende væsen. Jeg tror, han var den første i mit liv.” Marcus’ stemme slog over i et sentimentalt toneleje, som Emilia ikke havde oplevet før. ”De påstod, at han myrdede sin familie, men det er løgn. De lokkede ham i en fælde.” Han knurrede, og Emilia greb om styrmandens halskæde, der hang om hendes hals.

”Hvem gjorde?” hviskede hun.

”Han kom fra planeten Kirion. Har du hørt om den?”

”Den, der gik til grunde?” Emilia hviskede.

”Dens endeligt startede med et statskup. Kirion bestod af hav og et enkelt kontinent samlet under én fane. Karl von Orloff var general i militæret. Velanset. Han havde sine underordnedes tiltro, og det blev hans undergang. For at kunne tiltvinge sig kontrollen med militæret skulle kupmagerne først ødelægge styrmandens støtte fra soldaterne.”

”Så de myrdede hans familie og fik det til at se ud som om, det var hans skyld? Hvor ved du det fra?” hikkede Emilia forfærdet.

Marcus nikkede. ”Han fortalte mig det.”

”Det er jo ...”

”Kujonagtigt! Du har ret. Men kupmagerne var ikke alene om det. De fik al den hjælp, de skulle bruge.” En rasende rystelse gik igennem hans krop, og han gned sig om håndleddene. Først nu bemærkede Emilia, at han var iført nogle brede, hvide armbånd på begge arme, der lyste dæmpet blå.

”Hvem fik de hjælp af?” spurgte hun.

”Hvem tror du, Emilia? Kirion havde mineraler i undergrunden,

Føderationen skulle bruge en regering, den kunne kontrollere.”

”Myrdede Føderationen styrmandens familie?” Emilia snøftede. Det var næsten for grusomt, men alle hendes illusioner om Føderationen og sikkerhedsstyrken var brast for længst. De var monstrene i galaksen. En syg fjende, der havde infiltreret alting og fået overbevist borgerne på Lyra om, at de i virkeligheden var heltene. Det var forfærdeligt.

”Vi får hævn,” garanterede Marcus hende, og derefter sad de lidt i tavshed. Emilia græd stille, imens han lod hende gøre det.

”Hvor er Tifa?” Emilia rettede sig pludselig op.

”Jeg ved det ikke. Jeg vågnede herinde,” sukkede han, og hun mærkede pulsen stige. Hvis der var sket den lille pige noget, så vidste hun ikke, hvad hun ville gøre.

”Hvor er vi overhovedet henne?” Hun tog sig til hovedet.

”Svært at sige. Ikke på Lyra, selvom det ser sådan ud.” Han snusede ind og lod til at tænke over, hvad han duftede.

”Hvordan ved du det?” ville hun vide.

”Luften er for tør. Mit bud er, at vi befinder os på en form for fartøj.” Han nikkede, og hun følte ingen trang til at tvivle på, hvad han sagde.

”Indretningen minder også om Lyra,” hviskede hun.

”Jeg tror også, tingene er bygget det samme sted,” indrømmede han og rynkede på næsen. ”Døren er i øvrigt låst.”

”Hvad skal vi gøre?” Hun kiggede op på ham, men han trak bare på skuldrene.

”Lige nu er der ikke andet, vi kan gøre, end at vente. Det hele er forstærket. Vi kan ikke smadre os vej ud, og de har taget vores våben. Var det dig, der lukkede mit sår?” Han pegede på de lyseblå ar på brystet, og hun nikkede. Det fik et hurtigt smil frem på hans læber.

”Ikke dårligt,” sagde han, men alvoren og sorgen sad fortsat i hendes bryst. Hun mærkede underkæben bæve, hvilket fik ham til kluntet at tilføje: ”De får ikke lov at gøre dig noget.” En rød glød meldte sig i hans blå kinder, da ordene havde forladt hans mund, men hun kvitterede bare ved at lægge sig ind til ham.

”Hvis de kommer, så river jeg dem i småstykker ...”

”Shh. Den første del var mere end nok,” rettede hun, og han tav. ”Du skal lære, hvornår du skal stoppe.” Hun hikkede et lille lattergrynt gennem sine tårer.

”Jeg gør mit bedste,” fnøs han brysk tilbage.

”Du bliver også bedre til det,” svarede hun.

”Jeg ved ikke, hvordan man snakker til ... en som dig ...” Han kæmpede igen med ordene, og hun undertrykte endnu et smil.

”En som mig?”

”Ja, altså ... En der er ... pæn ... Og dufter godt ... Og som ...”

”Altså, en pige?”

”En pige som dig.”

Hun anede, at han begyndte at svede.

”Du har da snakket med andre end mig?” Hun lukkede øjnene igen.

”Kaptajnen og Ana er anderledes ... De er bare ... Og du er bare ... Forstår du, hvad jeg mener?”

Han kludrede rundt i det, og det fik en varm og rar følelse til at brede sig i hendes bryst. Hans klodsede ordvalg var åbenbart lige, hvad der skulle til for at nå igennem hendes modløshed.

”Hvis du fortæller Alex, at jeg har sagt det her, så ...” Han kløede sig på kinden.

”Prøv at være stille et øjeblik, store bjørn,” hviskede hun, og så var det

som om, der skete noget. Hendes krop bevægede sig af sig selv, og mens hendes hage løftede sig opad, kom hans smukke ansigt nærmere, inden deres læber fandt hinanden. Først stivnede han, men så lænede han sig ind i kysset, og hun følte det som om, at hun efterlod al sorg og frygt bag sig, så der til sidst kun eksisterede de to i hele verden. Det var en flugt fra frygt og modløshed. Hans massive arme lukkede sig om hende og skærmede hende fra virkeligheden. Hans læber var så uendeligt bløde imod hendes, og hun nød det hele i fulde drag. Hun havde tænkt over det her øjeblik så tit, og overvejet hvordan hun skulle gribe det an, men nu kom det hele af sig selv. Følelserne tog styringen. Hans duft snoede sig omkring hende, og hun begravede begærligt fingrene i hans hår.

Famlende slap hans læber igen hendes mund. Hun mærkede hans øjne på sig, og hun stirrede ind i dem. Lod sig fortabe langt væk i alt det hvide derinde. Hun havde lyst til at kysse ham igen. Igen og igen. Det kribled i hele hendes krop, men hun blev blot liggende i hans vældige arme. Hun fulgte med, når han trak vejret ind. Forsøgte at ånde i takt.

”Er du okay?” brummede hans vældige stemme med en nyfunden, blid undertone.

”Mere end okay,” hviskede hun. Hvorfor skulle hun ikke være det? Det fik ham til at klemme om hende, inden han rettede sig op på sengekanten med ryggen til hende. Hun fornemmede at han tænkte, og forsigtigt lagde hun en hånd på hans ryg.

”Vi skulle nok ikke have gjort det,” mumlede han pludselig, og Emilia stivnede.

”Hvad?” Hun tøvede, og den lykkelige følelse forsvandt. I stedet fandt en ubehagelig prikken ned langs hendes ryg.

”Jeg skulle ikke have gjort det.” Bitterheden i hans stemme kom ud af det blå.

”Hvad mener du? Gjorde jeg noget forkert?” Emilia famlede. Hvor kom det nu pludselig fra?

”Slet ikke.” Han vendte sig pludselig. ”Du er ... perfekt ...” Han vendte sig væk igen, nu med den bitre tone endnu tydeligere i stemmen.

”Jeg forstår ikke,” sagde hun. ”Tilbage på Kendri sagde du, at du kunne ... lide mig?”

”Lide dig?” Hans øjne gnistrede over skulderen, som havde hun fornærmet ham dybt. ”Jeg ville dø for dig, Emilia Valentine!” Han nikkede, og hun fik igen en kuldegysning over hans ordvalg.

”Men ...” Hun vidste ikke, hvad hun skulle sige, og hun begyndte at føle sig dum. Hun ville have den lykkelige følelse tilbage.

”Jeg frasagde mig min ret til at holde af andre for længe siden,” kom det fra ham. ”Da Kilrami faldt ... Jeg er den sidste af mit folk, Emilia. Den sidste der er tilbage. Verden er ond, nådesløs og blottet for retfærdighed. Man overlever kun ved at sætte sig selv først. Ved at være ligeglad med alting. Det har virket for mig i hele mit liv, men nu ... Nu er der ... dig ...” Han trak sig i håret.

”Ja, jeg er her,” prøvede hun forsigtigt.

”Og du er *her* ...” Han lagde hånden imod sit hjerte. ”På en eller anden måde har du fundet vej herind. Det bliver min undergang. Min skæbne var besejlet, fra den første gang jeg så dig. Jeg svigter Skæbnekløver, jeg svigter kaptajnen, og jeg svigter min egen ed.”

”Så det ER derfor, du har været så afvisende lige fra starten? Fordi du prøvede at tvinge dig selv til at ... hade mig? Jeg ... Jeg ville aldrig stå i vejen for ...” hviskede hun.

”Jeg har taget mit valg nu, og jeg lever gladelig med det. Jeg kan ikke fornægte, hvad jeg føler for dig, hvor meget jeg end prøver. Og jeg har

ikke lyst til at forsøge længere. Du har mig, Emilia. Helt og holdent. Jeg føler mig både sårbar og levende for første gang nogensinde.” Han lænede sig ind til hende. ”Men jeg mente det også, da jeg sagde, at jeg ikke vil byde dig et liv med mig. Du hører til et sted, hvor du er i sikkerhed, ikke sammen med mig. Et sted hvor tingene er fine, hvor du kan nyde alt der er godt og trygt, og hvor døden ikke sidder med ved bordet hver dag. Min sti er plettet af blod og krig. Kaos og forfølgelse. Det kan jeg ikke byde dig.”

”Lad mig om at afgøre det,” afbrød hun ham. Stacys smukke og giftigt smilende ansigt dukkede et kort øjeblik op for hendes indre blik, men det forsvandt, da hun kyssede Marcus igen.

Det bankede på døren, hårdt og autoritært. Deres læber skiltes, og Marcus kom på benene med et sæt. Derefter blev der åbnet, og en kvinde med håret sat op i en knold kom ind. Emilia kunne ane to bevæbnede medlemmer af sikkerhedsstyrken ude på gangen. Kvinden kiggede på en tablet, hun havde med sig, inden hun stillede skarpt på dem.

”Du kommer med,” gøede hun så og pegede på Emilia.

”Ikke uden mig,” sagde Marcus prompte.

”Jeg har ikke fået besked på at hente dig også,” informerede den fremmede køligt.

Emilia kunne mærke vreden ulme under huden på Marcus.

”I får ikke lov at tage hende med,” knurrede han. Hans næver var allerede knyttede.

”Stop dig selv,” affærdigede kvinden irriteret. Fra en lomme fremdrog hun sin Terning. ”Er du klar over, hvad det er, du har om hænderne?” Hun pegede på de tynde armbånd om Marcus’ håndled.

”Føderationsbras,” gættede han rasende.

”Cellesmeltere,” svarede hun ligeegyldigt. ”Bygget til at pacificere farlige fanger og subjekter. Et klik på Terningen, og alle celler i din krop stopper med at virke.”

”Hvad?” Emilia greb Marcus’ håndled. Sikke en modbydelig teknologi.

”Et tryk mere ...” Kvinden løftede øjenbrynene. ”Og dine celler går i opløsning.”

”Det er jo vanvittigt!” Emilia mærkede væmmelsen melde sig i svælget.

”Vi går ud fra, at ingen ønsker at ende som en bunke piratgele på gulvet? Pigen kommer med os. Nu.” Kvinden vendte ryggen til dem og skridtede over til døren. ”Kom så,” sagde hun.

Marcus knurrede igen og tog et skridt frem, men Emilia beroligede ham med en hånd på hans arm.

”Det er okay,” sagde hun med et smil, men hans bryske udtryk forsvandt ikke.

”De får ikke lov at gøre dig ondt igen,” sagde han sammenbidt, inden hun gav hans hånd et klem, og fulgte med kvinden ud på gangen.

KAPITEL 2

KADET VALENTINE

Det gav et lille gib i hende, da døren blev smækket i, og hun ikke længere kunne se Marcus. Hun trak vejret dybt ind og blev pludselig klar over, at hun virkelig havde givet ham noget at miste. Marcus havde aldrig bekymret sig om andet end sig selv, for det var den verden, han kendte. Men nu havde hun fået ham til at åbne sig op. Bare han ikke endte med at fortryde det. Var det i virkeligheden anderledes for hende? Nu havde hun bare fået en mere at miste. En mere, der var i fare hele tiden. Hun skuttede sig og stoppede de ubehagelige tanker om i baghovedet.

I stedet fulgte hun taktfast efter kvinden, flankeret af de to vagter. Gangen lignede Lyra så meget, at det var skræmmende. Kunne Marcus have taget fejl? Var det virkelig et fartøj, de befandt sig på?

”Det er forbudt at se direkte på ham. Og husk at neje.” Kvinden listede en række punkter op, men Emilia forstod ikke, hvad de betød.

”Hvem?” mumlede hun, hvilket fik kvinden til at himle med øjnene.

”Hvem? Præsidenten selvfølgelig? Hvor tror du, at du er henne?” Hun vrissede, men Emilia var stoppet op. I hendes hoved begyndte en

masse ting pludselig at give mening, idet hun lod blikket glide langs væggene. De lignede ganske rigtigt dem, hun kendte fra Lyra, men der var noget mere ved dem, der alligevel gjorde dem anderledes. Små, guldfarvede detaljer var spundet elegant ind i beklædningerne, så selve gangen glødede i et gyldent skær. Forsigtigt lod hun fingrene løbe over udsmykningen.

”Vi har alarmer, hvis noget bliver fjernet,” informerede kvinden stramt.

”Ligner jeg en tyv?” Emilia skævede til hende.

”En pirat måske,” sagde kvinden, som var det svar nok. ”Kom så med. Præsidenten bryder sig ikke om at vente.”

”Præsidenten? Illan Ishkeri? Det er den præsident, vi snakker om? Føderationens leder?” Emilia gentog sig selv.

”Ja, ham.” Kvinden sukkede. Emilia kiggede sig omkring.

”Bor på et flyvende palæ, der flyver omkring i universet?” Hun lagde en hånd for munden.

”Hvad sagde du?” smældede kvinden skarpt.

”Det var bare et rygte på Lyra, men det passer, gør det ikke? Vi er på et fartøj? Det fartøj præsidenten bor på. Hjemstavn.” Emilia tænkte, og hun kunne se, kvinden rynke på næsen.

”Jeg ved ikke, hvad du snakker om. Du får de informationer, du har brug for, ikke flere. Kom.” Hun greb Emilia ublidt i armen og slæbte hende med.

”Som jeg var ved at sige, så udviser du Hans Nåde den største respekt. Glemmer du det, så bliver det det sidste, du gør.”

”Hans Nåde? Det er en sær måde at omtale en præsident på?” indvendte Emilia, men kvinden fnøs bare.

”Hvad forstår en lovløs sig på vores skikke?”

”Jeg er også lyraner!” Emilia trak sin arm fri, og kvinden stoppede op.

”Måske engang.” Den fremmedes øjne var så fulde af foragt, at Emilia kunne mærke hendes blik brænde mod huden, men hun så ikke væk. Hun havde aldrig tænkt sig at se væk igen.

”Kom så. Vi har travlt.” Kvinden slog blikket væk først og ledte Emilia igennem en dør og ind i et forkammer, hvor en anden kvinde stod og ventede. Hun havde en uniform over den ene arm og en hårbørste i hånden.

”Smid tøjet.” Den første kvinde lagde armene utålmodigt over kors.

”Hvad?” Emilia tøvede.

”Du havde vel ikke tænkt dig at møde Hans Nåde i en pyjamas?” Begge kvinder lo, som var det overordentlig komisk. Emilia fik uniformen i hånden, men hun havde mest lyst til at smide den igen. Den bar Korps 1’s logo og var i deres elegante snit. Skjorten sad så tæt, at hun fik åndenød, og nederdelen snurrede sig sammen om hendes lår, så hun følte at hun vaklede, hvilket ikke blev gjort nemmere af de højhælede sko. Emilia var ikke vandt til at balancere sådan af sted, og hun savnede pludselig Stacys støvler.

”Kan jeg ikke få noget indenunder?” spurgte hun, men den anmodning blev hånligt afvist.

”Kvindelige kadetter skal have bare ben. Præsidentens ordre,” lød svaret.

”Fedt,” knurrede Emilia for sig selv, imens hun børstede sit hår. Derefter blev hun sminket og sprøjtet med parfume, inden hun tilsyneladende blev vurderet klar til at møde galaksens mest magtfulde mand. Som det sidste fik hun dog stukket et objekt i hånden, og hendes

hjerter gav et lille hop, da hun så, hvad det var: Det var hendes Terning.

”Et tegn på præsidentens gode vilje,” informerede den første af kvinderne mut. ”Denne vej, kadet Valentine.”

”Jeg er ikke jeres kadet,” mumlede Emilia, men der var ingen, der hørte hende. I stedet blev hun puffet ublidt igennem en anden dør og ud i en ny gang. Den var større, mere pompøs og svunget i bløde buer, komplet med Føderationens symboler dekoreret ind i det ellers minimalistiske design. Emilia opfangede en svag rystelse i gulvet, og hun mærkede hjertet banke. Endnu en legende der var sand! Selvom det var en af de mest populære vandrehistorier, så var der ingen på Lyra, der for alvor troede på, at præsidenten fløj omkring i galaksen i sit palæ, men det var sandt. Hvad ville far sige, når han fik det at vide? Hun lagde en undersøgende hånd mod væggen. Det her skib mindede ikke om et palæ. Snarere et egentligt I-skib af en art, men Emilia kunne ikke komme dets klasse nærmere, før hun fik lov at undersøge det noget mere. Så diskret hun var i stand til, klikkede hun rundt på sin Terning i lommen, men en rød nuance dernedefra afslørede, at hun stødte på den ene blindgyde efter den anden.

”Det der kan du spare dig,” informerede kvinden over skulderen. ”Hjemstavn er beskyttet mere, end du kan drømme om, kadet. Vi kan ikke lokaliseres, vi kan ikke diagnosticeres, og data kan ikke lagres om os. Der findes ikke en sporingsenhed, der kan finde os. Terningerne løber ind i en blindgyde, uanset hvad du gør. Det er ganske simpelt et sted, der ikke eksisterer.” Hun nikkede stolt og en anelse fanatisk, mens Emilia sank en klump.

”Hvor stor er Hjemstavn?” mumlede hun.

”Gem dine spørgsmål til præsidenten. Jeg har ikke bemyndigelse til at

besvare dem,” gøede kvinden afvisende, og Emilia tav igen. Så Terningen var ikke en mulighed. Pokkers.

Længere fremme blev den elegante gang afbrudt af en lige så elegant dør, og her standsede kvinden, inden hun verfede Emilia igennem.

Hvad, der gemte sig på den anden side, fik hende næsten til at tabe målet. Det var en sal, enorm i sit tværsnit og med en kæmpemæssig stjerneikkert i centrum. Kikkerten var poleret så effektivt, at den strålede som en sol, og den pegede ud igennem en gigantisk glaskuppel, der strakte sig fra gulv til loft i hele salens længde. Vægge og lofter derinde lignede dem, Emilia kendte fra Lyra, men igen var de pyntet med strålende detaljer i guld. Lyset syntes at bølge ud af loftet, og det lagde sig som et skinnende klæde på Emilias hud og fik hende til at gløde. Det var som at træde ind i en anden verden. Igennem glaspartiet kiggede stjernetågerne indenfor, og synet af rummet fik det som altid til at trække i hende.

”Velkommen, kadet Valentine,” ekkoede pludselig en silkeblød stemme, og Emilias øjne fangede en stol placeret for enden af et langt bord i salens fjerneste ende. Den var med en høj ryg og placeret så den, der sad i den, kunne nå stjerneikkertens optik med øjet. Stolens ejermand var dog ikke interesseret i stjerner i øjeblikket, for hans isblå øjne havde travlt med at betragte hende. De sad i ansigtet på en kraftig mand med sirligt, stålgråt hår og et ulasteligt overskæg. Han var ikklædt en hvid jakke med Føderationens logo på brystet, hvide bukser og hvide laksko. Han havde hvide handsker på, og et par briller med stålstel hvilede på hans næse. Han var flankeret af to personer, som Emilia genkendte med det samme. Det var Darian og Valeria, seniormedlemmerne af Korps 1, der havde været med til at fange hende, Marcus og Tifa på Kendri.

MIKKEL WENDELBOE

Mikkel Wendelboe (f. 1988) er uddannet fra Roskilde Universitet i kommunikation og geografi.

Han udgav sin første bog i 2014 og har siden udgivet et væld af forskellige bøger. De spænder over fantasy og scifi, til satire og fagbøger. Mikkel er desuden TV-vært og sportskommentator. Han huserer også på sociale medier under navnet Skriverkarl.